

אור התורה

יוצא לאור ע"י קרן "אור התורה" להגדלת תורת חכמי תימן

גיליון מס' 7

לק"י

מדרכיו בקודש של מרן הגאון הגדול ר' שלמה קורח זצוק"ל

מאת הרבנים הגאונים שליט"א לקראת מלאות שבעים יום להסתלקותו

מרן הגאון רבי שלמה מחפוד שליט"א

מעשה, לא כדרך מהירות הפתיים, אלא הרב היה זריז בכל ענייניו לעשותם בלי להתמהמה. בכל זמן שנשלח לו אדם לגמול עמו חסד, תיכף ילך וישלים חפצו, ובפרט עם בני תורה. ומסיבת מהירותו המופלגת הזאת בכל דבר, יכל לנצל את רוב שקידתו בתורה בלא לבזוז עיתותיו בעניינים הגשמיים. כך לקח מן הזמן הדרוש לעסקי העולם הזה והקדישו לעסק התורה. עליו הכתוב אומר, חזית איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתייצב בל יתייצב לפני חשוכים. אבל בסדר לימודו לא נהג במהירות, אלא לימודו היה במיתון בקול רם עד שאפילו אלו העומדים בחצר בית המדרש בחוץ היו שומעים מילה במילה, ביישוב הלכה ובפסק הדין עד שיתלבנו ויתבררו הדברים יפה יפה, וכצוואת התנא, הוו מתונים בדין.

הרב הגאון היה מופלג במידת הנדיבות ואהבת חסד, בלבו המלא רחמנות, עד שאפילו בימי עוניו ודחקו לא מנע עצמו מן הצדקה. זכורני זה קרוב לשישים שנה שהיה כותב ספרי תורה והיה דחוק בפרנסה, אבל בכל זאת היה מצמצם את פרוטותיו ודאג לאביונים ומלחמו נתן לדל.

היה מופלג באריכות אפים, מעביר על מדותיו, מוחל לכל אדם שמקניטו, ועושה עצמו לפני בעלי הטענות כאיש חרש לא ישמע וכאילם לא יפתח פיו. הרב היה מן הנרדפים ולא מן הרודפים, מן הנעלבים ולא מן העולבים, מן השומעים חרפתם ואינם משיבים, מן העושים מאהבה ושמחים בייסורים, ומאותם בני עליה המועטים אשר הכירו בכבוד קונם וריבונם, ועליו הכתוב אומר ואוהביו כצאת השמש בגבורתו. אשריו ואשרי חלקו.

הגאון הגדול רבינו שלמה מאור עינינו היה אדם ישר במלוא מובן המילה, ישר בלבו ונפשו, הן בדברים שבין אדם לחברו והן בדברים שבין אדם למקום, ישר ברשות היחיד וישר ברשות הרבים, כי לא היה קיים אצלו שתי רשויות כי אם רשות אחת. ישר בלבו ובפיו ללא כל מחיצה המבדילה ביניהם. דרך באותה הדרך שקבעו חז"ל איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם, כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. ושתי התפארות הללו, הלכו אצלו בד בבד לאורך כל הדרך.

אהבתו לתורה עברה כל גבול, אהבתו לבני תורה הייתה אהבה אמיתית, לא מהשפה ולחוץ, תמיד עודד בחורי ישיבה, תמיד עודד אברכים, תמיד תמך באברכים.

כל ימיו היו בשם טוב, ללא פער בין ימי הילדות וימי הנערות לימי הזקנה, כולם היו שרשרת ארוכה של מדות טובות ומעשים טובים, ותכונות נפשיות מיוחדות במינן. עליו יאות לומר, אשרי מי שגדל בשם טוב ונפטר בשם טוב, אשרי ילדותנו שלא ביישה את זקנותנו. הרב היה טהור לבב בתבונתו, לא היה ברוחו רמיה ולא ערמה ותחבולות, אלא חכם ונבון ואוהב את הפשטות. ומפני רוב טהרת הלב שהייתה לו, בימי נשיאותו היו בעלי מרמה אשר הראו עצמם בנגלה כי הם אוהביו ואינם אלא אויביו, ובמרמה נכנסו אצלו כדי שיידעו מוצאו ומובאו, למצוא דברים להכשילו, ואם כי נדמה היה בתחילה שהצליחו, אבל סופם היה שה' סיכל כל עצתם וקלקל מחשבתם. עליו הכתוב אומר, יצפון לישרים תושיה, מגן הוא לכל החוסים בו.

הוא היה איש מהיר במלאכתו ובעל דעת מיושבת וכשרון

רבינו שלמה חיבר הרבה חיבורים כידוע וכמפורסם, ויש לו עוד ספרים רבים בכתובים, ומכל מקום בודאי שאם היה נשאר בחיים, היה מחדש עוד ועוד, שהרי השקיע את כל עמלו ומרצו להגות תמיד בתורה מתוך עמל וחריצות נפלאה ולברר את הדברים לאשורם, ומזה זכה לחבר חיבורים כה רבים ועצומים.

אזכרה ימים מקדם בזמן שנבחר לכהן פאר בעיה"ק בני ברק ת"ו, שמרן ראש ישיבת פוניבז' הגאון רבי שלמה יוסף כהנמן זצ"ל תמך בו ואמר שרק הוא יבחר כרב העיר בני ברק, כיון שעמד על גודל שקידתו בתורה וישרותו בהבנתה, וצידקותו ביראת שמים טהורה ללא פשרות.

ידועה היא דרכו בקודש לזכות את הרבים בכל דבר שאפשר להוסיף עוד תורה ועוד עבודת ה' וכבוד שמים, וחשקו היה להקים ולייסד בתי מדרש וישיבות לבני תימן. ואף הוא בעצמו פתח ישיבה בירושלים, והחזיק אותה במאמצים רבים עד שמחוסר תקציב בהכרח נסגרה.

מפורסמת דרכו לקרב את צעירי הצאן בחורי הישיבות שיהיו גדולי תורה ויראה, ועודדם לחבר חיבורים בחידושי תורה, בהלכות ובמנהגים. והיה תל פיות שכל פיות פונים אליו בהלכה ובעצה ותושיה וסייע בכל יכלתו. ועזר לכל התלמידי חכמים שפנו אליו, הן בספרים שחיברו, והן בעזרה שיתמנו לרבני עיר או דיינים, ועשה כל שביכלתו שיבחרו, וזכה ודבריו נשמעים בכל מקום. הנה כי כן, חובה עלינו ללמוד מדרכיו וללכת בארחותיו, ובודאי ימליץ טוב בעד משפחתו ובעדנו, אנו תלמידיו.

רבינו שלמה הצליח לאחד את כולם, יש כל מיני חוגים ועדות, אצל הרב שלמה ראית את כולם ביחד, זה משהו מדהים ונפלא. לא היה אצלו הבדלים בין אחד לשני, למען השלום והאחדות כולם אותו דבר. זה מציאות מאד מיוחדת.

בכל ימיו ברח ככל האפשר ממחלוקת ומסרך מחלוקת. הוא ידע להתעלות מעל כל המחלוקות, זו הייתה גדולה של ממש, וזו הנהגה כל כך מיוחדת שאכן אנו צריכים לקוות שנצליח ללמוד מהדבר הזה, וזו באמת הייתה נקודה מרכזית בדרכו של רבינו שלמה באופן מיוחד שהקפיד על זה מאד, ומזה נוכל ללמוד קצת בחוש מהי חשיבותו ומעלתו של השלום, בהנהגה זו ראינו בחוש את כל מאמרי חז"ל המדברים בגודל הגנות של המחלוקת ובמעלתו הנשגבה של השלום.

אהבת התורה שהייתה בו, זה היה משהו מיוחד. מלבד התמדתו הגדולה בתורה בכל זמן ושקיעותו בלימוד, הייתה לו אהבת תלמידי חכמים מיוחדת. הוא לא וויתר על שום הזדמנות לכבד ולהוקיר את בני התורה ואת תלמידי החכמים,

המושג הזה היה נר לרגלו בכל מקום שהיה, כל מי שהוא בן תורה, כל מי שהוא ת"ח ראוי לאהבה מיוחדת מעל הכל ולכבוד מלכים, בזה ראו ממש מה הפירוש אהבת התורה באמת. אני באופן אישי זכיתי לקירבה מאד מיוחדת מצדו, אני יכול להעיד על עצמי שהרגשתי אצלו תמיד קירבה מיוחדת של כבוד ואהבה, ממש באופן מיוחד ומרומם. תמיד היה אומר לי: "אתה מזכיר לי את אבא שלך", זכיתי להיות אצלו פעמים רבות וכל פעם הרגשתי קירבה כזו מיוחדת, וזה נתן הרגשה כ"כ טובה ומרוממת. וכך היה גם מכבד ומעריך כל אדם באשר הוא שם. ראינו את זה אצל כולם, כולם הרגישו אצלו קירבה מיוחדת, כל אחד הרגיש שהוא הבן שלו, כל אחד הרגיש שהוא מעריך אותו ואוהב אותו. תמיד כשבא אליו משהו הוא התייחס אליו כאילו אף אחד אחר לא קיים, זה היה ממש מדהים לראות איך הוא מתייחס לכל מי שבא אליו, כאילו רק הוא קיים באותו רגע, והיה מקדיש את הזמן הזה רק בשביל אותו אחד שהגיע אליו, וכשמסתובונים בזה מבינים שזו ממש אומנות גדולה. כך גם כשהיה הולך בדרך היה אומר לכל אחד שלום בצורה כזו מכובדת ומרוממת. אפשר ללמוד הרבה מההנהגה הגדולה והמיוחדת הזו, והלוואי שנזכה לקחת משהו ממנה.

הענוה שלו ג"כ הייתה באופן נפלא ומעורר התפעלות, תמיד היה אומר 'איך הסתדרתי עם כולם? הלכתי בשולי - הדרכים, תמיד הלכתי בצדדים', נראה שאכן הרגיש את עצמו שאינו ראוי ללכת אלא בצידי הדרכים, ולאמיתו של דבר זו הגדולה האמיתית והמיוחדת, להשתדל שלא יראו אותי, לא חייבים לראות אותי, ויש לנו הרבה מאד מה ללמוד מזה. וכנגד זה כולם העריכו אותו ואהבו אותו, וכמו שראו בעצרות התפילה לרפואתו, ואח"כ בעצרות ההספד שאלפים בכל הארץ האו לעצרות אלו, כי כולם הרגישו קשר אליו.

גם אנשים פשוטים היה מכבד, ודיבר עם כל אחד כאילו הוא חבר שלו, בהערכה ובכבוד. וכל ההנהגות האלו היו אצלו בקנין חזק, והתנהג בהם בטבעיות ובפשטות, לא מן השפה ולחוץ, אלא ראו שזה דבר אמיתי שכך הרגיש וכך סבר לתת לכל אחד מה שיכול ולהעריך אותו, וכדברי רבי אלעזר בן שמוע במסכת אבות (ד', י"ב) 'יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך וכבוד חבירך כמורא רבך'. ראו אצלו את החיבור לאמת, לרצון ה'. תמיד היה דואג לעולם הבא, ומהביל את העולם הזה כלפי העולם הבא. בכל הנהגותיו היה אפשר לראות זאת. וכן היה ממעט באכילה וכל חפצו לעשות רצון ה' תמיד באמת ובשלימות. 'יהי רצון שזכותו תעמוד לנו, ושנזכה ללמוד מעט מדרכיו בקודש'.

אחד הדברים החשובים שאפשר ללמוד מרבינו שלמה זה השאיפה תמיד לגדלות, לגדול הלאה והלאה, לנצל את הזמן, לינוק מגדולי עולם את דרך הלימוד. כל מה שהיה בקרבתו ידע תמיד ללמוד ממנו איך לגדול עוד בעשיית רצון ה'. ומכאן זה גם דאג להרבות תורה ודעת גם אצל אחרים, בכל מקום שאפשר, ואולי לא כולם יודעים שהיו לו תלמידים רבים, לא רק בבני ברק, גם בפתח תקוה, גם בכפר שלם, כל מקום היה הולך ועושה נפשות לה' ולתורתו. ובפרט בקרב בני הישיבות שגידלם ורוממם והיו הולכים לאורו. וכן עמל והשקיע את חילו להשאייר ברכה לדורות בכל הספרים הרבים והנפלאים בכל מכמני התורה. מאיפה באים כל העוצמות האלו? אלא כשהשאיפה תמיד לגדול, יש שאיפה לעשות. ואכן רבינו שלמה ידע את התפקיד שלו בעולם, ומיצה זאת בכל כוחו עד כמה שיכול.

רבינו שלמה גדל בכוחות עצמו, בכוחות עצמו הגיע לאן שהגיע. כשבא לארץ היה בגיל חמש עשרה בערך, ולא היה מי שיוביל ויכוון את הצעירים לישיבות. רק יחידי סגולה פה ושם הגיעו בדרכים מסוימות לישיבה, לא היה לא ארגון ולא מורה דרך. גם הרבנים הגדולים שעלו לארץ, לא היה להם את האפשרות ואת הכח לפעול ולהכניס את הבחורים לישיבות. וכן אביו של רבינו שלמה, רבי יחיא זצ"ל שאני הכרתי אותו טוב, גם הוא לא היו לו מהלכים בישיבות, ולכן אם רבינו שלמה הגיע לאן שהגיע, גם לישיבות, הכל היה בכוחות הגדולים שלו שקיבל מאת ה', בשאיפותיו הרמות ובכח הרצון החזק שהיה לו להמשיך את השלשלת המפוארת של המשפחה, שלשלת של תורה, שלשלת של חכמה, ועוד להוסיף מדיליה כהנה וכהנה, ובה הוא פילס לעצמו דרכים איך מגיעים.

דרכו הראשונה בארץ הייתה בישיבת 'מקור חיים', ושם היו הבחורים ממש בתנאים לא תנאים, היו ישנים במיטה בלי מזרון, ועוד תנאים קשים מאד. ודרך הישיבה הזאת המשיך ללמוד בעוד ישיבות והכל בכוחות עצמיים. בכוחות עצמיים גם הגיע לליקווד. ולהגיע לליקווד זה לא היה דבר פשוט כלל וכלל, בזמנו כשרבי אהרן קוטלר היה מגיע לישיבה, היו יודעים שכשהוא אומר שיעור צריך לנסות להבין מה הוא אומר, מאות היו שומעים את השיעור שלו בישיבה ורק יחידים היו מבינים את הדברים. מרוב מהירות המחשבה שלו, היה קשה להבין אותו, ידוע שהיה עמקן גדול בצורה לא רגילה. ואם רבינו שלמה הצליח להיות מקורב אליו, ודאי וודאי שגם לו הייתה את ההבנה העמוקה כדוגמת רבי אהרן קוטלר.

מעלה גדולה נוספת הייתה לו שיש ללמוד ממנה הרבה, והיא שבכל העניינים הרוחניים לא הייתה לו נמיכות קומה, בכל מקום שהוא היה הוא תפס מקום חשוב. וכך היה רבינו שלמה מחנך בדרך זו, לקיים "ויגבה לבו בדרכי השם", ולא להנמיך את עצמו בענייני תורה ועבודת ה', אלא אדרבה, בזה יש

להיות עז כנמר לעשות רצון אבינו שבשמים. בשנת תשי"ט כשהייתי בחור צעיר, לא היה מספיק אנשים וארגונים שידאגו ויעזרו לבחורים להיכנס לישיבות, לכן כשאבי מורי זכרונו לברכה רצה להכניס אותי לישיבה, הוא בא אל מורנו רבי שלמה לישיבת פונוביז', לבקש ממנו שיסדר לי ישיבה, ומיד הוא אמר לו אין בעיה, אני אדאג לו בעזרת ה'. ואז הלכתי אליו עם אבי מורי לחדר שלו, וראיתי שם על יד המיטה ערימה של ספרים, אבי מורי מאד התפעל מזה ומיד אמר לי 'אתה רואה, ככה לומדים, אני רוצה שגם אתה תלמד ככה'.

ואז נסענו עם רבינו שלמה לרמת השרון, בזמנו זו הייתה אחת הישיבות החשובות, הישיבה הייתה בראשותו של מורי ורבי הגאון הגדול ר' יעקב אידלשטיין זצוק"ל. וצריך להבין שלנסוע לשם זה לא היה כמו היום נסיעה של חצי שעה, אלא היה צריך לנסוע קודם עד עילית, ומעילית לרמת השרון, וזה היה סיפור של הרבה זמן וטירחה, ובכל זאת הוא התלווה אלי לכל הדרך הזו, וכשהגענו הוא נכנס לראש ישיבה ואמר לו יש פה תלמיד חשוב, כדאי לכם לבחון אותו וכו' וכו', ואכן הכל עבר בצורה טובה ונכנסתי לישיבה שם, ומשם נסללה הדרך לעוד ישיבות, ואם הגעתי למה שהגעתי

זה בזכות מסירותו הרבה ועוז רוחו של רבינו שלמה. תמיד הייתה לו את השאיפה לעלות ולגדול ולהוסיף עוד ועוד, וכך הוא זכה ועלה ונתעלה בגדלות אמיתית בתורה ובמידות, מתוך עמל ללא לאות, וזכה לחבר ספרים כה רבים בהיקף עצום ובעמקות נפלאה מתוך ישרות והבנה ברורה.

הפסוק אומר "והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד", ודרשו חכמים שזה קאי על מלמדי תינוקות וכו'. וצריך ביאור מדוע מדמים את מצדיקי הרבים דוקא ככוכבים, מה זה בא לסמל? אלא המיוחד בכוכבים שכל כוכב וכוכב יש לו צורה מסויימת, תפקיד מסויים ודרך מסויימת שמייוחדת רק לו, כל כוכב הוא מיוחד במינו ואין שום כוכב כדוגמתו. וזה הפירוש "ומצדיקי הרבים ככוכבים" אע"פ שכולם כוכבים טובים ומאירים, לכל - אחד יש את המעלה והמאפיין המיוחד שיש רק לו, כך גם אותם חכמים וצדיקים שהם מצדיקי הרבים, הם כמו כוכבים, לכל אחד יש את המעלה המיוחדת שלו, והתפקיד המיוחד שלו בעולם שאין לאף אחד אחר.

רבינו שלמה היה בבחינת כוכב, כוכב מיוחד במינו, שרואים ויודעים בבירור שהיה לו תפקיד גדול ומיוחד בעולם שבו הוא האיר לכל העולם באור יקרות מיוחד במינו. איני יודע אם עכשיו נשארו כאלו שיכולים למלא את מקומו. אבל מה שנותר לנו זה ללמוד מדרכו, לקחת מה שאנחנו יכולים מדרכו בקודש, כל אחד כפי כוחו, וכך ננסה כמה שיותר להאיר ולמלא את החלל הריק הענק שנשאר.

כתב בנו הגאון שליט"א בהקדמתו לספר דברי תורה הנדפס בשנת ה'תשע"ו, וז"ל: וזאת למודעי, שאבי מורי (שליט"א) [זצוק"ל] לומד ביום כעשרה דפים, וזה מחייב את כל הצעירים לשנס מותניים וללמוד במרץ רב, עכ"ל.

וסדר לימודו זה בש"ס היה מלבד כל שאר לימודיו הרבים וספריו העצומים שעסק בהם בכל חלקי התורה, המלאים בחריפות ועיון רב.

יצוין עוד, כי כשנשאל רבינו זצ"ל על ידי אחד מתלמידיו על סדר החזרות, השיב ואמר כי הוא בדרך כלל נוהג לייחד את ימי שישי ושבת לחזרות על הש"ס. וכבדרך אגב סיפר, ההספק שלו הוא כעשרים שלושים דפים.

כן שמענו על רבינו זצ"ל, שבהיותו בישיבה היה נוהג ללמוד לפעמים כשלשה חודשים רצופים בתענית דיבור [זמן קיץ שלם]!

אחד הנכדים של רבינו שאל את הרבנית תליט"א כיצד הצליח רבינו לכתוב ספרים כה רבים ועצומים, וכן ללמוד את הש"ס עשרות פעמים וכו', אז השיבה הרבנית ואמרה, כי רבינו בכל השנים היה עמל בתורה ללא הפוגות כלל, וגם עתה שכבר נחלש, עמל הוא בתורה משעות הבוקר המוקדמות [ארבע בבוקר...], ועד שעות הלילה המאוחרות. אלא שבתקופה שהוא אינו חש בטוב, אזי במקום ללמוד בהתמדה בכל שעות היום הוא לומד 'ברוב' שעות היום.

עוד שמענו מנכד רבינו זצ"ל, מה ששמע מבנותיו, אשר שחו בהתפעלות עצומה, כי בצעירותו היו לרבינו כאבי ראש קשים מאד מחמת רוב לימודו, עד כדי כך שנתקשה ללמוד ולישן כדבעי, אף תרופות לא עזרו לכך, אך שלא ללמוד בהתמדה כדרכו בקודש, לא יכול היה להרשות לעצמו. לפיכך היה לוקח מגבות לחות וקרות מאד, והיה קושרם סביב למצחו ולראשו, וכך היה לומד בהתמדה שעות רבות כאילו אינו חש בכלום...

כמו כן, אחד מתלמידי רבינו זצ"ל שח, שבאחת ההזדמנויות התאונן בפניו רבינו ואמר לו, כי צר לו מאד על כך שלא לומד ברצף כפי שהיה רגיל, ואמר 'הנה פעם למדתי שמונה תשע שעות ברצף... והיום כל חצי שעה אני נאלץ להפסיק מלימודי' ע"כ. אכן מאותו הזמן שרבינו חלה מחמת לימודו העצום, הורה הוא לכל תלמידיו ובני התורה, להקפיד מאד על סדרי שינה ואכילה כדבעי.

כל מי שמסתכל בספרות העשירה שרבינו שלמה כתב, הוא מתמלא בהתפעלות. כבר בגיל צעיר מאד הלך לכתת את רגליו אצל זקנים ורבנים וחכמי העדה ללמוד מהם את מנהגי תימן. הוא הראשון שטרח בעבודה הזו של בירור המנהגים, ועשה עבודת אמנות מקיפה. הוא לא הצטמצם רק באזור צנעא, ארץ ילדותו, אלא בכמה וכמה אזורים הלך ובדק וחקר והעלה הכל על הכתב. הוא סיפר לי שהוא עלה לארץ בגיל 15, וכבר בצעירותו ממש הוציא חוברת "הוראות ומנהגים להלכות פסח". אפשר לראות שם איזו לשון רהוטה, הכל כתוב שם בלשון יפה וקולחת, שכל מי שקורא מבין מה כתוב, וזה היה כאמור בגיל צעיר מאד.

לאחר מכן הוא התחיל להוציא לאור את סדרת הספרים "עריכת שולחן - ילקוט חיים" כשהוא היה רק בגיל 35. כל הזמן הוא המשיך בהתמדה עצומה בלימוד התורה ובחקירה ודרישה על מנהגי תימן. כשהייתי ילד בגיל 15 באתי לרח' מהר"ל 6, בדירתו הקודמת, זה היה יום שישי, הייתי בשיעור א' בישיבה קטנה, אני שומע רעש בבית, מה הם עושים? האמא הרבנית ע"ה פתחה את הדלת, זה היה בית קטן, אני רואה את רבינו שלמה יושב ליד הכניסה לבית וכותב במהירות במכונת כתיבה, להכין את הספר "עריכת שולחן - ילקוט חיים" חלק ג'. מאד התפעלתי, באיזו חריצות הוא כותב. ואף שהייתי ילד בגיל 15, מיד כשראה אותי דיבר אלי והתייחס אלי בצורה מכובדת ומרוממת.

אנו צריכים ללמוד ממדותיו של רבינו שלמה במה שאנו יכולים. הוא היה דמות רבת אנפין, כשרואים ומכירים את הספרים שלו, מיד מתפעלים מההיקף העצום בכל התחומים, לא רק בהלכה ובמנהגים, אלא גם פירושים על הרמב"ם, גם על הש"ס. גם בקבלה נתן את כוחו, ספר רזיאל המלאך סודי רזיא ועוד, הרבה תחומים, והכל בעמקות נפלאה וישרה. כל מוצאי שבת היו מתכנסים אצלו בחורי ישיבות, הוא היה פותח את הגמרא בלי להכין כלום, לומד איתם, שואל שאלות ומבאר, בחכמה בשכל ישר ובלמדנות נפלאה.

פעם אחת הגעתי אל רבינו מאוחר בערב, ירד גשם והיה קר מאד, ראיתי אותו יושב עם כובע צמר, תנור לידו והוא לומד גמרא בהתמדה. כך היה יושב בבית ולומד כל הזמן בהתמדה, וגם כתב חידושים על כל הש"ס מהתחלה ועד הסוף. שמעתי שבכריכה של הגמרא שלו כתוב את כל הפעמים שגמר את הש"ס מתי התחיל ומתי סיים, כך פעמים רבות.

רבינו שלמה היה בגדר נער, היו בו תמיד כוחות רעננים, לכתוב, ללמוד, לחדש חידושי תורה. הוא גם היה מכתת את רגליו בכל מקום שמזמינים אותו, כאשר המטרה היא לעודד ולרומם את הציבור, לעודד את הנערים ואת האברכים ללמוד, לעמול בתורה ולחבר ספרים. לפני שנים הקים כולל אברכים וקרא את שם הכולל "חיי שלמה", הוא היה אומר, אני רוצה לתמוך באברכים האלה, זה החיים שלי. הוא הרגיש בכל מהותו שאין לנו שיור אלא התורה.

בעזרת ה' יתברך לקראת חידוש העלונים מידי שבוע, אנו פונים אליך להצעת שותפות בעלון.

ועכשיו אנו יוצאים במבצע:

כל התורם 15 ₪ בלבד ל-12 חודשים, מקבל ספר פרקי אבות מנוקד עם 3 פירושים **במתנה** (כריכה רכה).

לרכישת שותפות: 052-716-6346

או במייל kerenorhatora@gmail.com